

Î N C H E I E R E

06 iunie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Victor Burduh, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Serviciul Vamal,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Irinei Pahotin împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ, anularea procesului-verbal al ședinței Comisiei de atestare nr. 29 din 07 iulie 2016, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Serviciul Vamal și a fost menținută hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 21 februarie 2017,

c o n s t a t ă :

La 25 august 2016, Irina Pahotin a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ, anularea procesului-verbal al ședinței Comisiei de atestare nr. 29 din 07 iulie 2016, restabilire la lucru, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la 16 aprilie 2004, a fost angajată în cadrul Serviciul Vamal în funcția de inspector vamal al Postului vamal Aeroportul Internațional Chișinău, Biroul vamal Chișinău.

A menționat că, în cadrul Serviciul Vamal a activat mai mult de 12 ani, ultima funcție deținută fiind inspector superior al Postului vamal Aeroportul Internațional Chișinău, Biroul vamal Chișinău.

A susținut că, la 18 iulie 2016, directorul general al Serviciului Vamal a emis ordinul nr. 801-p cu privire la încetarea raporturilor de serviciu pe motiv că nu corespunde funcției deținute, fapt constatat de Comisia de atestare la 12 iulie 2016.

Consideră că, ordinul menționat este ilegal.

A afirmat că, la 07 iulie 2016, a avut loc atestarea propriu zisă, în rezultatul căreia Comisia de atestare a decis că ea nu corespunde funcției deținute, iar un post inferior vacant lipsește.

A relevat că, încetarea raporturilor de serviciu a avut loc cu încălcarea procedurii de concediere, iar pârâtul nu a respectat prevederile legale în acest sens, nefiindu-i propusă o altă funcție inferioară în cadrul organelor vamale.

A mai relevat că, concedierea în legătură cu detectarea/depistarea necorespunderii funcției deținute se permite numai în cazul în care angajatorul i-a propus salariatului o altă muncă corespunzătoare, iar ultimul a refuzat transferul.

A invocat că, la data emiterii ordinului cu privire la încetarea raporturilor de serviciu, se afla în concediu medical, fapt ce se confirmă prin certificatul medical, eliberat de către Centrul Medicilor de Familie nr. 12, iar conform art. 63 alin. (4²) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, nu se admite eliberarea funcționarului public în perioada aflării lui în concediu de odihnă anual, în concediu de studii, pe perioada suspendării raporturilor de serviciu în legătură cu boala sau trauma, în perioada concediului de maternitate, concediului parțial plătit pentru îngrijirea copilului pînă la vîrsta de 3 ani, concediului suplimentar neplătit pentru îngrijirea copilului în vîrstă de la 3 la 6 ani, precum și în perioada detașării, cu excepția cazului de lichidare a autorității publice.

A declarat că, prin acțiunile pârâtului i-au fost cauzate daune morale, care constau în suferințe psihice și fizice, precum și i-a fost lezată demnitatea, onoarea și reputația profesională.

Solicită anularea procesului-verbal nr. 29 din 12 iulie 2016 al ședinței Comisiei de atestate a Serviciului Vamal și a ordinului Serviciului Vamal nr. 801-p din 18 iulie 2016 cu privire la încetarea raporturilor de serviciu ale Irinei Pahotin, restabilirea sa în funcția de inspector superior al Biroului vamal Chișinău, Post vamal Aeroportul Internațional Chișinău și încasarea de la pârât a salariului pentru absența forțată de la lucru, a sumei de 20000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral, a cheltuielilor pentru restabilirea sănătății și a cheltuielilor de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 februarie 2017 acțiunea a fost admisă parțial, a fost declarat ilegal și anulat ordinul Serviciului Vamal nr. 801-p din 18 iulie 2016, a fost restabilită Irina Pahotin în funcția deținută anterior concedierii și au fost încasate din contul Serviciului Vamal în beneficiul Irinei Pahotin salariul mediu pentru absența forțată de la lucru, începând cu data concedierii pînă la restabilirea efectivă în funcție și suma de 6000 de lei, cu titlu de prejudiciu moral. Procesul în privința pretenției cu privire la anularea procesului-verbal al ședinței Comisiei de atestare nr. 29 din 07 iulie 2016 a fost încetat. În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanță și-a argumentat concluzia prin faptul că, la concedierea reclamantei, pârâtul nu a respectat procedura prevăzută de lege și, anume, nu a propus reclamantei o funcție inferioară, făcând trimitere la art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150-XIV din 20 iulie 2000.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 10 octombrie 2017 a fost respins apelul declarat de către Serviciul Vamal și a fost menținută hotărârea primei instanțe.

La 02 aprilie 2018, Serviciul Vamal a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și

hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea recursului indică faptul că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt neîntemeiate, deoarece au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și au fost apreciate arbitrar probele.

Consideră că, instanța de apel a interpretat în mod eronat legea, ajungând la concluzia că funcția inferioară inspectorului superior este cea de inspector, deoarece intimata a fost eliberată din funcția publică cu statut special, funcție publică de execuție-inspector superior în temeiul art. 43 alin. (2) lit. g) din Legea serviciului în organele vamale nr. 1150-XVI din 20 iulie 2000, din cauza necorespunderii funcției deținute constatate de comisia de atestare.

De asemenea, consideră că, instanța a interpretat eronat prevederile Clasificatorului unic al funcțiilor publice, aprobat prin Legea nr. 155 din 21 iulie 2011, deoarece funcția deținută anterior de către Irina Pahotin face parte din categoria funcțiilor publice de execuție, care este cea mai inferioară categorie de funcții publice, prevăzute de art. 7 alin. (1) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public.

Menționează că, conform art. 4 alin. (2) din Legea nr. 158-XVI din 04 iulie 2008, prevederile acesteia se aplică funcționarilor publici cu statut special (colaboratorilor serviciului diplomatic, serviciului vamal, ai organelor apărării, de prevenire și combatere a corupției, securității naționale și ordinii publice, altor categorii stabilite prin lege).

Susține că, contrar concluziilor instanțelor judecătorești, Serviciul Vamal era în imposibilitate de a-i propune intimatei o careva funcție inferioară, deoarece reieșind din normele enunțate, intimata a fost eliberată din funcția publică cu statut special, funcție publică de execuție - inspector superior, care este cea mai inferioară categorie de funcții publice.

Afirmă că, instanța nu a luat în considerare prevederile art. 64 alin. (1) lit. d) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, conform căruia funcționarul public este destituit în cazul incompetenței profesionale stabilite în urma evaluării activității sale. Totodată, legea nu prevede obligativitatea propunerii altui post. Această obligație se referă doar în cazul funcționarilor debutanți.

Prin referința depusă la 11 mai 2018 Irina Pahotin a solicitat declararea recursului inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, la 02 februarie 2018, recurentul a recepționat copia deciziei contestate, iar la 02 aprilie 2018, a depus cerere de recurs.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Serviciul Vamal nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posedă puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Rebai și alții contra Franței, 25 februarie 1995), pe când în recursul declarat de către Serviciul Vamal, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul Serviciului Vamal ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul Serviciului Vamal se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Victor Burduh

Mariana Pitic